

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ס וזמנה
שדמה ובי' חדר
מקום יצ"ב לנכון לשמן
שפירש"י בגמ' לא דוק
לא ששמה לב חדר צולה
לחצותו חצויה עסקה
לא שיהיו לא ששמה עסקה
ועתה וכו' (ד) ר"ה
ממשן ובי' של וס' הדו
תקון ובי' נדה: (א)
לשמן חדר יצ"ב ומוס
לקמן ד"ר ע"ס קפ"ה
(ה) רוב' ד"ס ע"ס קפ"ה
ורחבה ב' וימני: יצ"ב ע"ל
בסוף פ' שני חסוד
ע"ס ע"ס חנוני חסוד
ע"ס אלחנא הדתולתו לא
ש' נהריה חתלה וימני:
(ג) ד"ה מקום ובי' עילוי
נעתי: ע"ן חסוד
ע"ס אלחנא: (ו) חסוד
ולחנא דרבישת
לקמן דר' חפ"ה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה קפצה וראתה ג'
 יומני גרסינן וכו'. ע"ל לט
 ע"כ מוספות ד"ה אלמא:

הגהות הגר"א

[N] גמ' ובשבת קפצה ולא
חזאי. נ"צ ל"ג לה וכן הוא
בכל הפוסקים ואף הרמב"ם
שמפרש דפליג אלישנא קמא
מפרש דמיירי ק' ועין במגיד
משנה:

שמאי פרק ראשון נדה

שופעו. לאו דוקא: קפלה. הוי אונס: קפלה וראסה. ג' פעמים
קעבעה לה וסא כדמפרש ואזיל: אינימא יומים. כגון קפלה באחד
שבשבת וראסה וקפלה באחד בשבת וראסה וכן שלישית קעבה לה וסא
באחד בשבת וכל זמן שמתרה עוד באחד בשבת ואפילו בלא קפלה
דיה שעתא ואס הגיע אחד שבתא ולא

שופעות דם ובאות דם
כל ימי מגיקותן דברי
ורבי שמעון אומרים ל
בראייה ראשונה אבל
לעת ומפקידה לפקיד
וכו': א"ר הונא קפצד
קפצה וראתה קבעה
לימים הא כל יומא ד
לקפיצות והתניא *
אונם אפילו כמה פעם
לא לא קבעה וסת כ
לימים לחודייהו ולק
קבעה לה וסת ליי
לחודייהו פשיטא אמ
בחד בשבת וחזאי וק
[ובשבת קפצה ולא
בלא קפיצה מהו ד
למפרע דיומא הוא ד
דקפיצה נמי דאתמול
משום דאכתי לא מ
אחרינא א"ר הונא
וראתה קפצה וראתה

ולא לקפיצות היכי בחד בשבת וחזאי וק[א] (ובשבת קפצה וי[ג] (אחרינא) חזאי בלא מילתא דיומא הוא דר[ג] שאמרו דיה שעתה טוהר ו'ומשמשת בעד' ו'ופעמים צריכה להיוו' לשמש את ביתה ית[ג] יהודה אומר אף בשע' ימי נדתא לא בעי בד' לה וסת בתוך ימי זינ' אלא לרבי יוחנן דא דילמא קבעה לה וס' מומעין סתום אבל חז' קס"ד מבקשת לישב

והתורה טמאתו וחתה
תברוק דילמא אכתה

١٢٠

עין משפט
גר מצוה

צא א מ"י פ"ח מהל' איסורי
ציהא הלכה ה סמג לחזון
ק"ח טו"ש ע"ד סימן קפט
סעיף ז:

צב ב' מ"י שם וע"ש צהשגות
וצמ"מ טוש"ע שם סעיף
יח:

צג ג ד מיי שס וע"ש צמ"מ
טוש"ע שס סעיף יז:
צד ה מיי פ"ד מהל'
מטמאי משכב ומושב

ה' ו סמג לאוין קיא:
צח ו מיי שם הלכה ו ופ"ד
מה' איסורי ביאה ה' ו
מז וע"ש סמג שם טוש"ע
ד"ד סי' קפד סעיף א וסימן
קפו סעיף א:

צו ז מ"י פ"ד מהלכות
משכב ומושב הל' ז
טוש"ע י"ד סימן קלו סעיף
:ד

צו ח ט מי' שם ה' ו:
צח י ב מי' פ"ח מהל'
איקורי ביאה ה' ט
ע"ש צמ"מ סמג שם טור
יד סי' הפט:

צמח ל מיי" שם פ"ו הלכה א:

מִזְמַר רֵשׁ"י

אף בשעת עברתך. אף
שעה שסם מסתלקת
שעיימות לאלול תרומה,
ניחות לבדוק (לעיל ה.)
הבית ימי נהרה. גימט
החורף (לקמן טז ע"ש).
שמיני אחד הוא. צם הבט
יורה לידה ודס הבט
סובר ממעין חלדן קן צלן
לקמן טז ע"ה). צם הבט
שנעוים שדס וקס שדס
טמא ודס הבט לאשר
שנעוים שדס וקס, ממעין
הוא (שנהדרין טז ע"ש).
ההורה שטמא. כל
שנעוים, ההורה שטמא.
לאשר שנעוים ודס
שיטמאן שדס שלן ימי
טובר (טז ע"ש).

תוס' הרא"ע

משום הכי קא רייך: אלף
לקסיצות. פרש"י לקסיצות
לחזרייהו וקשה לפירושו
א"כ מאי פריך בהר ימים
לחזרייהו פשיטא לאשני לא
דאמא
לקסיצות לחזרייהו לא
בקבעה לה וסת כדוהו סד
משקריא. וק"ל כיון דלא קאי
דאמא לקסיצות משקריא אלא
לקסיצות הוה מילא לשנוי
בתר דפרוך ליה מבריות
אלא לקסיצות ולוימס הלכך
ק"ל ה לא קסיצות לקסיצות
היינו לקסיצות עם הימים
אבל לקסיצות לחזרייהו
פשיטא ליה לא בקבע מדי
הנה אמיס לחזרייהו:
שמו די לאשני
עריכה להיות בורקה. וקשה

אמרנו דאס' פ' דריש שעתה
צוריה להיות בודקה. וגבי
יבקה אמרנא דאס' דה' לנדא
שבתא איפסא בודקה נתן
פ' בודקה כותים לא יום
צוריה בדיקה. ותניא מת'
בשומרתא שיהא חתונה
עלית וייל תורה מהא כן
אמרנא דאס' דריש שעתה
שבתא בודקה בלא משום
שבתא שבתא תורה אמר
אמרנא דאס' יום אס' לא
אמרנא עשוי בודקה לרוא
אמרנא דאס' בלדא קבעה
לה וסת. תמיה יל בדיקה
אס' אשכחן שבתא
בשומרתא שיהא חתונה
צוריה שבתא קבע לה וסת
אמרנא אפילו אס' בדיקה
בשומרתא תורה בודקה
אמרנא דאס' קבע לה וסת
אמרנא דאס' שבתא חתונה
אמרנא. לאותו לשון פפשי'
שגחא דאס' אשכחן שבתא
שבתא חתונה שבתא
שבתא חתונה שבתא

[illegible]

***קפצה** וראתה: (י) ג' זימני גרסי
כדאמרין [בהבא על
יבמתו] (יבמות דף סד:) דבוסות סתם
לן תנא כרשב"ג לקמן פרק האשה
(דף סג.) דמן און האשה קובעת ומס'
עד שחזרה ג' פעמים:

ממעין סתום. פירש רש"י כגון דחוזאי ריש ירחא וריש ירחא וכו' זירחא וריש ירחא ומעין פתוח כגון שהרצאות הראשונות של וסת היו צורך ימי נדה ^(א) (ואו כ"ה) זירחא וריש ירחא) או ריש ירחא וריש ירחא וכן בשניה ובשלישית חוזאי חמש זירחא ולא חוזאי ריש ירחא וא"ת ולרצ פפא דמפרש ^(ב) שיליה בנות כותים (לקמן דף נט:) ריש ירחא וחמש זירחא תרי זימני ובשלישי חמש זירחא ולא חוזאי ריש ירחא קצעה לה וסת זה' זירחא זרביעית קשה אלביה מתנינא לרבי יוחנן וי"ל דליהוי פירש מעין פתוח דחוזאי שלשה זימני ריש ירחא וחמש זירחא ולמאי ^(א) דפריש לקמן דר"פ איירי דחוזאי ג' זימני ריש ירחא וחמש זירחא דהאי גמי מקרי מעין סתום פירש ממני' מעין פתוח כפירוש אחר דרש"י דפירש שאתהא ח' ז' ג' ד' ר' נופים בג' חדשים ראשונים: אלא

רביה להיות בודקת חוץ מן הנדה והיושבת על דם
חוץ מיושבת על דם טוהר ובתולה שדמיה טהורים
בודקת שחרית ובין השמשות ^אובשעה שהיא עוברת
ת עליהן כהנות ^בבשעה שהן אוכלות בתרומה ^גרבי
עברתן מלאכול בתרומה: ^דנמ' חוץ מן הנדה דבתוך
^הה הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת
גיה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה שפיר
ד' אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה תבדוק
אמר לך רבי יוחנן כ"י אמינא אנא היכא דחזיתיה
גיה ממעין פתוח לא אמרי: והיושבת על דם טוהר:
על דם טוהר הניחא לרב דאמר ^ומעין אחד הוא
ה טהרתו שפיר אלא ללוי דאמר שני מעינות הם
לא פסק ההוא מעין טמא אמר לך לוי אה מני

וְחִדּוּשׁ וּמִטְרָפִין תִּרְחִיז רְאוּת דִּימִי וְיִצְחָ לֶחֶךְ רְאִייה לְקִבְעוּת וּסָמָּ:
רְחֵמֶה בְּחִמְיָשׁ בְּחִדּוּשׁ דִּהְיִינוּ בִּימֵי נְדוּת וְחִזְרָה וְרֵחֵמֶה עוֹד פְּעֻמִּים
עוֹלָה לְרֵאוּת בִּימֵי נְדוּתָהּ: **שְׁפִיר**. קִמְנִי בְּמִתְמַתִּין לֵדָל בְּעִיץ דְּדִיקָה
פְּעֻמִּים לְיוֹם אַחֵר שְׁאִינָה לְמוֹדָה עַד עֲכָשִׁי הֵא אֲמַרְתָּ לֵדָל קִבְעָה:
ק. ל: כְּגוֹן דְּחֹאזִי רִישׁ יִרְחָא וְרִישׁ יִרְחָא וְעֲשִׂירִים וְחֻמְשָׁה וְרִישׁ יִרְחָא
יִרְחָא דְמִפְרַשׁ הֵמָּה דְלֹאמַר וְסָמָּה בְּרִישׁ יִרְחָא קִבְעָה וְהֵא דְלֹאקִידִים
וְסָמָּה חֻזָּק מְמַעֵין סָמָּם וּגִם רְאִייה אַחֲרוֹנָה חֲשִׁבִין לֵהּ כְּמַעֵין
מִזֵּם כְּגוֹן שְׁרָאוֹתִי הִרְאֵשׁוּתָם שֶׁל וְסָמָּ (ט) יְהוּ בְּחֹךְ יְמֵי נְדָה כִּי
יִזְנוּ קִמְנִי חוּץ מִן הַהֵדָה הַלֵּכֶךְ לֹא בְּעִיץ דְּדִיקָה בִּימֵי נְדוּת שְׁהִי
יִזְנוּ סָמָּם שְׁרָמָה הַיּוֹם וּפְסָקָה וְחִזְרָה וְרֵחֵמֶה בְּרִבְעֵי אוֹ בְּחִמְיָשׁ
וְרֵחֵמֶה פֶּעַם שֵׁנִי ד' בְּחִדּוּשׁ וּכֵן שְׁלִישִׁית לֹא מִהֵנִיא רְאִייה דְּרִבְעֵי
רְבִיעִי: **מִקְשָׁה לִישָׁב**. כְּשִׁכְלִין יְמֵי לִידָה כְּגוֹן בְּשִׁבְעֵי לוֹכֵר אוֹ
בְּנִיחָא לִכְר דְּאֹמַר. בְּפֶרֶק נְזוּת כּוֹתִים (לָקֵחַ דָּף ל:): **מַעֵין אֶחָד הוּא**.
הַסּוּרָה עֲמָאָה. תֵּךְ שְׁבַע לוֹכֵר ו' ד' לְנִקְבָּה: **וּסְוֹרָה סְוִרָה**. כֹּל
לֹא פְסָקָה טִמְאָה הַיּוֹם וְטִוְרָה לְמַחֵר: אֵלֶּה לְנוֹי דְּאֹמַר שְׁנֵי מַעֲיִינוֹת
ו' ד' לְנִקְבָּה נִסְתָּם הַטִּמְאָה וּפְתַח הַטְּהוֹר וְאוֹקִימֵנָה הֵמָּה דְּשׁוּפַעַת
הַ עַד שֶׁתִּפְסֹק דֵּהֵא לֹא נִסְתָּם הַטִּמְאָה תִּבְדּוֹק בְּשִׁבְעֵי דִלְמָא וכו':
ז"ש

צ"ש

נגדה היינו פתוח קשה למאי דבעי למימר בסוף בנות כותים דאפילו כי האי גונא אמר רבי יוחנן א"כ תקשי ליה מתני' הלכך לשון שני עיקר: